KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 5.
Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 1. Februar 1891.

IV. Aargang.
Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Et mørkt Billede.

For nogle Uger siden læstes i Københavns Adresseavis: „Onsdag og Lørdag uddeles *gratis* varm Mælk og Brød." *Smedegade 12.*

Naar man er nogenlunde kendt med den Nød, der i Øjeblikket hersker i København, bliver man lidt forbavset over en saa uindskrænket Indbydelse, selv om der kun loves Gæsterne varm Mælk og Brød.

Paa vor Vej ud at aflægge et Besøg i dette velgørende Hus, henfaldt vi i Betragtning over, hvorfra de dog havde deres Udspring, de rige Kilder, der sprudlede saa livligt i et af de fattige Kvarterer paa Nørrebro.

Vi var neppe komne lidt ned i Smedegade, før vi saa, at der var sort af Mennesker ud for Nr. 12. I et forrygende Snefog, i Frost og i Blæst stod Skarer af tyndt klædte Mennesker med hullede Sko og elendigt lidende Udseende, og ventede paa Adgang til det dem forjættede Land, til den varme Stue og den varme Mælk og Brødet.

Idet vi søgte at trænge igennem Skaren, hørtes der en kraftig Røst raabe: „Tilbage i Porten, kun 50 op ad Gangen." Vi fulgte med Strømmen og fik ikke ret Tid til at se os om, før vi var bænkede i den gæstfri Sal.

Det var maaské nok et blandet Selskab, dette, men alle bar de et fælles Mærke: det udhungrede Udseende, den lasede Dragt og det skræmte Blik. — Fattigdommens Forbandelse, der følger med Arbejdsløshed og Sult. Samfundet, vort Samfund, stempler den fattige som Forbryder, derfor skuler hans Blik, og fordi han er dette Samfunds onde Samvittighed, ser han sig skræmt omkring.

Klokken var 2 Middag, fra Klokken 11 havde man bespist Kvinder og Børn, nu var her kun Mænd; vi saa os om. Her sad en ung Mand med kraftige Hænder, et barnligt godt Ansigt, men han kunde ikke skaffe sig en Skovl, ellers havde han dog kunnet faa Arbejde ved Snekastningen. — Mo'er havde just idag betalt Ugens Husleje og ejede ikke mere. Han havde sagt, at han slet ikke var sulten, fordi han ikke nænnede at spise fra de smaa Søskende derhjemme; men nu da den dejlige varme Mælk kom paa Bordet sammen med de store Fade fulde af Rundtenommer med Margarine, hvor var han nu glubende sulten. Han syntes, han kunde spise alt, hvad der stod paa hele det lange Bord. Ved Siden af ham sad en ældre Mand med et gustent og bittert Ansigt, han puffede ham i Siden og sagde grinende: „Hør, han kalder os Venner!" idet han pegede paa den unge Mand, der agerede Vært. Han kendte nok Folks Venlighed, der skjulte sig naturligvis noget bag den. — Kun Stød og Puf i Barndommen, Skuffelse i Ungdommen, Sult og Nød nu paa de gamle Dage, det var hans Erfaringer, derfor hadede han dem alle, men mest dog de milde, glade Mennesker. Lige overfor sad en middelaldrende Mand med vehredt Haar. Han spiste stille og ihærdigt, som det galdt om at faa saa meget som muligt fortæret. Men hvorfor mon der kom Taarer i hans Øjne, da han saa sig omkring? Jeg tænkte — maaské han sukker over sin Hustru, der ligger syg derhjemme af Sult og Nød, over, at han ikke kan give hende noget af denne Velsignelse; han havde dog været saa flittig hele sit Liv og gerne villet arbejde, men de mange Børn havde overvældet det fattige Hjem med Udgifter, og nu — da Mo'er laa syg — saa. — Nej, det var et smerteligt Billede at se denne Skare lidende Mennesker.

Men en Lysstraale var der dog — de travle, kærlige Mennesker, der her var i Virksomhed for denne primitive Bespisning.

Spisesalen var en kirkelig Forsamlingssal. Vi kender ikke disse Folks religiøse Anskuelser, de kalder sig „Evangelisk Frimission". Do bestaar af en lille Kreds af tarvelige Arbejdere. De havde sat alle Kirkebænkene paa langs og sat lange Spiseborde ind. Paa Prædikestolen laa en Stabel store Rugbrød, ved Siden deraf stod ved et Bord tarvelige Kvinder og skar Smørrebrød. Men hvorfra kom al den Mælk og de mange store Rugbrød?

Man kan kalde det letsindigt, eller maaské snarere et Udslag af stærk religiøs Tro, naar disse Menighedsmedlemmer i ungdommelig Naivitet har ment, at de ved deres sammensparede Skillinger kunde bespise blot en lille Brøkdel af alle Nørrebros Nødlidende, da deres Menighed er ganske ung og ikke tæller en eneste velhavende iblandt sig.

Dog var det alligevel Lyspunktet i det mørke Billede, at kristelige Mennesker havde Mod og Sindelag til at gøre deres hellige Kirke (for dem det bedste) til Spisestue for Lazaroner, netop i vor Tid, da de, der kalder sig kristne, sidder fornemt i pragtfulde Kirker og synger Salmer, medens Brødre græder for Brød, eller som af Frygt for at slaa Følge med de fæle Socialister og Fritænkere, ikke vil høre Tale om sociale Reformer — nej — saa hellere lade Orgeltonerne bruse stærkere, at de kan overdøve Kvindernes og Børnenes Hulken der udenfor og lukke Øjnene for alle de arbejdsløse Mænds truende Holdning mod den Kirke, der pynter sig med Broderkærlighedens Navn.

Vi henvendte os til Menighedens Forstander, en ganske ung Mand, for at faa nærmere Oplysning. Han tilstod, at han var bleven overvældet og havde ikke tænkt sig, at der var en saa stor Nød, som der blot